

Mexico Baja California (deel 2)

Onze reis zit er weer op. De laatste tien dagen waren ook zeer de moeite waard. Nadat we afscheid hadden genomen van de duikers en de bemanning van de Sea Escape zijn we ons gaan voorbereiden op de reis terug naar het Noorden. Eerst weer langs de schildpadden in Todos Santos. Het seizoen was bijna voorbij. De laatste schildpadden kwamen uit hun eieren en werden mede door ons naar zee geholpen. Heel duidelijk konden we het verschil zien tussen de babyschildpadjes van de eerdere acties en deze laatste zwakke exemplaren. De beheerder gaf aan dat ze meer warmte nodig hebben in de vorm van verwarmingselementen om ze sterker het water in te krijgen. Hier is natuurlijk geld voor nodig. Wij hebben ter plaatse geld ingezameld en een flinke donatie gegeven.

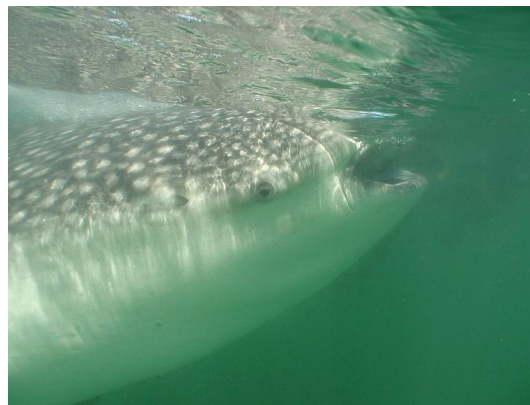

We reisden door naar La Paz, waar we warm werden verwelkomd door Nick en Nushi bij de duikclub Cantamar. We hadden ze ontmoet op de Sea Escape. Een gezellig Engels stel net als wij met een grote passie voor reizen en onderwaterfilmen. Dus gespreksstof genoeg en ook al snel overeenstemming over het plan voor de komende dagen: duiken met de zeeleeuwen, het wrak Salvatierra en een speurtocht naar de walvishaaien .

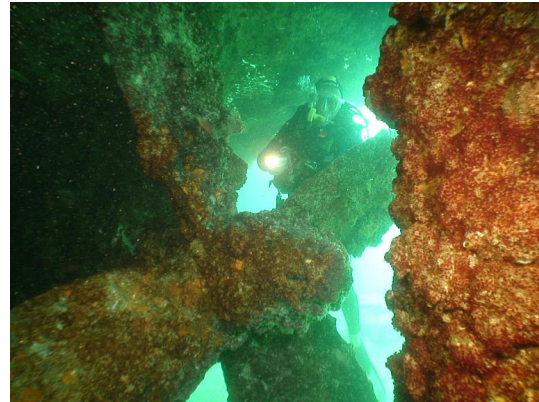
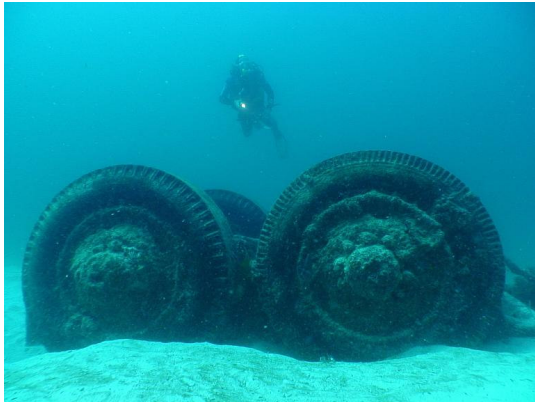

De eerste duikdag was het niet mogelijk om op zoek te gaan naar de walvishaaien en de hamerhaaien. Er was teveel wind en dus te hoge golven. Een bezoek brengen aan de zeeleeuwen was geen probleem. Er zwemmen hier puppy's rond die slechts een paar maanden oud zijn en interesse hebben in alles wat beweegt. Vooral de spiegeling in de duikbril of cameralens vinden ze prachtig en ze blijven ons verbazen met hun caperiolen. Wat zijn wij toch onbeholpen zwemmers!

De tweede duikdag hadden we meer geluk. De wind was matig en de golfhoogte zou pas in de middag gaan toenemen, dus op naar de walvishaaien. Nadat we in het vermoedelijke gebied waren aangekomen begon de speurtocht. Vanaf de boot spotten is lastiger dan vanuit de lucht. Helaas was het watervliegtuigje van deze duikbasis 2 weken daarvoor onderwater verdwenen tijdens een mislukte noodlanding. Na 20 minuten kregen we de eerste walvishaai in vizier, een klein exemplaar van ongeveer 5 meter lengte. Omdat we maar met z'n drieën aan boord waren konden we met de snorkel overboord en 15 minuten met hem mee zwemmen. We zagen even later en andere walvishaai die ongestoord bezig was met een uitgebreide maaltijd. Normaal kun je als je goed kunt vinden net een walvishaai bijhouden. Maar, de walvishaai die wij ontmoette zwom langzaam, waardoor we ruim de tijd kregen om het prachtige grote exemplaar van alle kanten boven en onder water te bewonderen. Hij - of was het een zij? - bleef de rondjes draaien in de planktonsoep zodat wij deze aardige reus van alle kanten op de foto en video konden zetten.

Na deze mooie ontmoeting werd het tijd voor de wrakduik op een gezonken veerboot, de Salvatierra, die al meer dan 40 jaar hier op de bodem ligt en een kunstmatig rif vormt dat enorm veel zeeleven aantrekt. Het wrak zelf is niet spectaculair maar het vele leven daaromheen is dat wel. Schilpadden, roggen, murenes en heel veel vis in alle soorten en maten. Dit was weer een top duikdag!

Nadat we in La Paz afscheid hadden genomen van Nick en Nushi reisden we door naar Guerrero Negro. Bekend om de grijze walvissen, zeeleeuwen, dolfijnen en de enorme zoutwinning industrie. Vanaf december komen de walvissen, die in de Laguna de Ojo de Liebre geboren zijn terug uit Alaska. Hier paren ze en krijgen ze hun kinderen. De zwangerschap duurt dan ook ongeveer 12 maanden. In maart/april is het een drukte van jewelste. 5.000 walvissen liggen dan spuitend in de baai. Er worden overal salto's gemaakt en het geluid wat ze samen maken schijnt indrukwekkend te zijn. Ik zeg met nadruk 'schijnt', want ondanks dat er op het moment waarop wij er waren ongeveer 50 walvissen in de baai lagen, was het toch wel even zoeken. Het blijft lastig om ze goed te zien. We moeten nog maar een keertje terug in de maand april!

De laatste dagen werd zoals gewoonlijk een race tegen de klok. Nachtbus naar San Diego en meteen een auto gehuurd. Op naar onze laatste activiteit: National Park Yosemite. Voor een klimmer een must om een keer gezien te hebben! Prachtig, maar wel even wennen om in de sneeuw te staan.

Groeten Ben & Klaudie